

А закарведъ,
като ви помирехъ, да се не сродите
едни на други! Е, стига, муръ! Княже!
Па цѣлуемте се!

Князь Иванъ Петровичъ

Царю Велики,
не мога да те разбера. Видѣ,
отъ собственитъ му уста ти чу,
че съ клетвата двусмыслено играе;
ти самъ насилство отитни —
и обляхъ се, не не може братъ ти
въ рѣшетъ на паличникъ да остане —
а царството въ рѣшетъ му оставяшь?
Велики господарю, азъ, или
сега въ кеуъ сиѣ, и за клетвата
ще трѣба да не сядишь ти, или
за вѣроломство,pero трѣба ти
да отспрашишь.

Федоръ!

Па азъ изправихъ все
вината му — какво ли искашь още?
Отъ нищо той не е доволенъ, нищо!
Урина, чувашь ли?

Урина

Въ мисля, княже
Иванъ Петровичъ...

Годуновъ

Остро, остави го!
Азъ ще избавя царя отъ това
голямо затруднение да решава.
Велико господарю, докато
ли върваше, азъ можехъ да ти бъда
полезенъ; ала щомъ като започна
да ми не вървашь, азъ не съмъ ти нуженъ.
Князь Шуйски право каза, че единъ
отъ насъ ще трѣба да отстъпи убого
на други. Ти, господарю, все